

UZAYA GİDECEK OLAN ASTRONOTLARIN SEÇİM VE EĞİTİMLERİ

Eğer planın bir yıl içinse, pirinç dik; On yıllık ise, ağaç yetiştir; Yüzyıllık ise, insanları eğit.

Kuan-tze

Pilotların seçilmesi ve eğitimleri de uzaya çıkacak araçların geliştirilmeleri kadar önemlidir. Uzayda insandan beklenen işler kesin standartları gerektirmektedir. Astronotlar uzay uçuşlarında sadece beklenen şartlar için kendilerini hazırlamak ve bunları karşılayabilmekle kalmayıp beklenmeyen olaylar karşısında da çabuk karar verecek ve harekete geçecek güce sahip olmalıdırlar.

Seçme : Genellikle astronotlar iki esasa göre seçilirler : Pilot astronotlar ve bilim adamı olan astronotlar. Her iki gurup için de seçim kriterleri arasında yüksek bedenî ve zihnî yetenekler vardır. Diğer bazı temel nitelikler de aranmaktadır. Örneğin Mercury astronotları olarak tanınan ilk yedi pilot astronotun; mühendislik ya da eş değerli bir diploması olması, 40 yaşının altında bulunup 1.80 m den uzun olmamaları, ağırlıklarının da 81 kiloyu geçmemesi ve en az toplam 1500 saat jet uçuşu

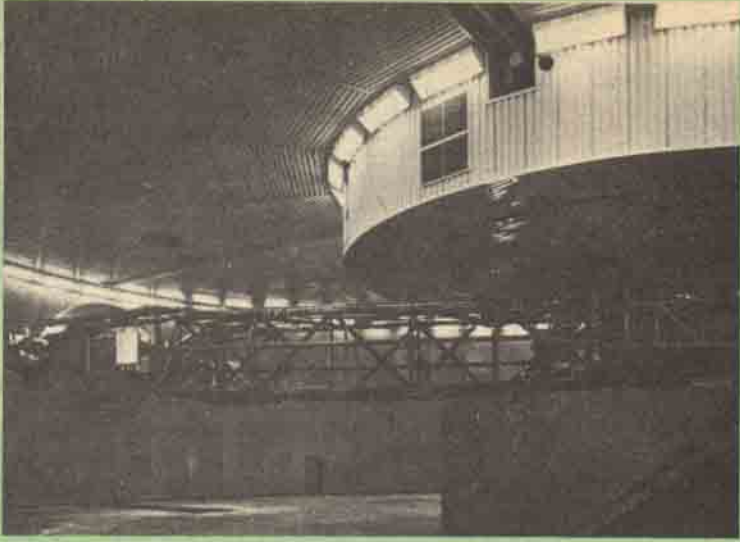
yapmış olmaları gerekmektedir. Diğer pilot astronotların seçimi için gerekli standartlar da çoğunlukla Mercury astronotlarında aranan şartlara benziyordu. Yalnız sonradan akademik durum genişletilerek biyoloji veya fiziki ilimler dalında öğrenim görmüş olanları da kapsamış ve yaş haddi 35'e indirilmişti. Örneğin 1966 Nisanında seçilen pilot astronotların 1 Aralık 1929 tarihinde veya daha sonra doğmuş olmaları gerekmektedir. Jet uçuşundaki tecrübe de 1000 saate indirilmişti. NASA tarafından ilk bilgin astronotlar 1965 Haziranında görevlendirildiler. Bunlarda da pilotlarda aranan fiziki ve psikolojik şartlara bakıldı; aynı zamanda tabii ilimler, tıp veya mühendislik dallarından birinde doktora yapmış olmaları gerekiyordu. (Pilotluk niteliği olmayanlar yüksek hareket kabiliyetli jetler ve helikopterlerle eğitim yapmışlardı).

Eğitim : Astronotların eğitim programları şimdiye kadar meydana getirilmiş ders programlarının gerek fizikî gerek zihnî bakımdan en yükümlerinden biridir. Astronotlar uzay aracının her parçasının fonksiyonunu bilmek zorundadırlar. Fırlatma araçlarının tekniğini, yerdeki tesislerin ayrıntılarını ve uçuş işlemlerini öğrenmeleri lâzımdır. Araçlarının nasıl fırlatıldığını ve kontrolünü, saatte binlerce mil hızla giderken yörüngedeki başka bir araçla buluşmasını, atmosferi olmayan aya roket gücüyle iniş yapmasını, dünyanın atmosferine bir ateş topu gibi girerken aracı kontrol edebilmeyi ve dünya yüzündeki belli bir noktaya sadece paraşütleri kullanarak inebilmeyi öğrenmelidirler.

Yıldızlara bakarak yön belirlemek, kitaplardan jeoloji çalışıp gezilere çıkarak volkanik ve diğer jeolojik yapıları incelemek ve böylece bunları tanıyıp ayda bunlara benzer formasyonlar gördükleri takdirde rapor etmek görevleri arasındadır. Ayrıca çöllerde, sık ormanlarda ve denizde, hayatta kalabilmek testlerine tabi tutulurlar.

Astronotlar jeolojik eğitim görürken. Aydaki çalışmalarını için astronotların jeoloji bilgileri gereklidir.

Uzay Uçuşları Merkezinde bulunan ve astronotları büyük ivmelere alıştıran santrifuj.

Her türlü şart altında kendilerini araçtan çıkarmayı talim ederler. Yerçekiminin 16 misli çeki mi olan santrifujlara girer ve kendilerini oraya buraya fırlatıp döndüren diğer araçlarda da, bir uzay aracı taklidini rotaya sokmağa çalışırlar. Uzay

elbiseleri içinde, vakum, (havası boşaltılmış) odalara girerler.

Bütün bunlarla, önelerine çıkabilecek her türlü şart ve probleme nasıl karşı koyacaklarını, insanın bilgisinin ilerlemesi için görevlerini en iyi şekilde nasıl yapacaklarını öğrenmeğe çalışırlar.

*Space The New Frontier'den
Çeviren: Sema HALLI*

Bir araştırmacı uzay adamlarının uçuş sırasında yiyecekleri yemekleri tecrübe ediyor. Uzayda yer çekimi olmadığından, yemek ve suyu direkt olarak ağıza siktılması gerekmektedir. Kurutularak hacmi azaltılan ve tüplere konan resimdeki yiyecekler, sonradan tüplere su sıkılması suretiyle yenilebilir hale gelmektedir.